

ПЕТОМИНУТНЕ ПРИЧЕ

ПРИЧЕ О ПРИНЧЕВИМА И ПРИНЦЕЗАМА

Илустровала Алида Масари

СРЕЋНИ ПРИНЦ

Бајка Оскара Вајлда

Веома давно у једном љупком градићу био трг на ком су се људи радо окупљали. Крај трга стајао је величанствени кип Срећног Принца, цео у злату. Имао је чаробан осмех, уместо очију два сјајна сафира и мач украшен драгоценим рубином. Једног дана, путујући ка југу, Ластавица примети овај љупки градић те одлучи да предахне у подножју кipa пре него што настави пут. Из-

ненада осети капљице кише, па погледа увис. Уто примети да то нису кишне капи, већ сузе Срећног Принца. „Чему сузе, Срећни Принче?“, упитала га је. „Туга ме обузе јер у оној кући спазих сиромашну ткаљу. Изморена и изнемогла, она везе јер јој је син болестан. Ако не заврши на време, неће моћи да му купи лек. Могу ли нешто да те

замолим? Можеш ли јој однети рубин с мог мача? Драгоцен је и помоћи ће јој у невољи.“ „Не могу да останем, Срећни Принче“, одговорила је Ластавица. „Морам у топлије крајеве пре него што зазими. Моји пријатељи већ лете тамо. Ако останем, биће прекасно.“ Али Срећни Принц је био упоран, па је птица решила да му помогне, задивљена том дарегљивошћу. Кад је долетела натраг, кип проговори: „Хвала ти, пријатељице, али имам још једну молбу. Горе у леденом поткровљу живи млади изгладнели писац. Изнемогао не може чак ни да се лати пера. Можеш ли му, молим те, однети један сафир?“ „Али како ћеш живети без ока?“, забринула се Ластавица. Принц ју је ипак наговорио да узме његово око и сафир однесе младићу. Кад се вратила, Срећни Принц ју је опет замолио: „Видиш ли девојчицу са шибицама? Сиротица ништа није продала. Ако се кући врати празних руку, отац ће се разбеснети.

Молим те, однеси јој други сафир.“ „Али онда ћеш остати слеп“, са зегњом рече Ластавица.

Али Принц се толико ражалостио и расплакао да Ластавица није имала куд до да му услиши жељу и однесе сафир. Како је остао

без оба ока, Принц је замолио Ластавицу да му стане на раме и прича шта се све збива у граду. Кад би чуо да је неко убог или беспомоћан, замолио би Ластавицу да му с тела откине комад позлате и однесе ономе коме је био потребан. Било је у том граду много немаштине, па је кип ускоро остао без злата. Утом дође и студена, снежна зима, а Ластавица схвати да је прекасно за лет у топлије крајеве. Зато се склупча у Принчевом наручју, склопи очи и заувек заспа. Ускоро су становници приметили да кип Срећног Принца више није раскошан и сјајан, већ сив и туробан. Како нису

знали за добра дела која су Принц и Ластавица учинили, решили су да кип истопе у ливници и од њега направе катанце и ланце. Док се кип топио, срца Ластавице и Принца су се спојила и лака попут пера узнела на небо, одакле су заједно будно мотрили на град.

БРАТАЦ И СЕСТРИЦА

Бајка браће Грим

Били једном братац и сестрица који су се много волели, но имали су окрутну маћеху вештицу. Деци је дозлогр- дило да их жена непрекидно грди и кажњава, па су побегла

од куће. Дуго су корачала, сва- ким кораком залазећи у шуму све дубље. Деца, међутим, нису знала да је маћеха бацила страшне чини и зачарала све изворе воде. Док су пролазили покрај једног извора,

ожеднели братац се сагнуо да се напи- је воде. Истог трена сестрица је зачула воду како шумори: „Ко из мене воде захвати, тигар

ће постати!“ Девојчица брже-боље то рече браци и тако га спасе. Избегав- ши опасност, деца наста- више кроз шуму и ускоро наиђоше на бистар поток.

Братац клекну да се напи- је, али сестрица чу воду како ромори: „Ко из мене

воде захвати, вук ће постати!“ Не часећи ни часа, сестрица то одмах пренесе брату и спасе га. Деца продужише све док не налетеше на величанствено језеро. Кад су стигли на обалу, кристално чиста вода је замрморила: „Ко из мене воде захвати, срндаћ ће постати!“ Пре но што је сестрица упозорила брацу, он притрча извору и халапљиво испи, па се претвори у срндаћа. Девојчица и животиња, немајући куд, продужише даље.

Предвече наиђоше на напуштenu колибу опасану високим дрвећем, па решише да се ту настане. Године су пролазиле, а онда једног јутра шумом пројаха млади краљ с ловцима. „Молим те, пусти ме да изађем!“, срндаћ стаде да преклиње сестру. „Хоћу да се вијам с њима, овде је тако пусто и досадно.“ Сестрица за

то није хтела ни да чује, па му

је одбрусила: „Никако, то су опасне игре.“ Али срндаћ је био упоран, па је напослетку сестрица попустила. „Нека ти буде. Али се у сутон врати, покуцај на врата и кажи: 'Сестрице, пусти ме да уђем.' То ће бити наговештај, знаћу да си то ти, па ћу ти отворити.“ Братац безбрижно јурну кроз шуму, а чим га ловци спазише, бацише се на њега. Како је био веома брз, убрзо им је нестао из вида, па су ускоро одустали. У сутон се срндаћ вратио до колибе, покуцао и изговорио тајну реченицу, како му је рекла сестрица. Један од краљевих ловаца је све то посматрао скривен у грму, па је занемео кад је чуо животињу како говори.

Зато је потрчао колико га ноге носе да то исприча краљу. Наредног дана, чим је сунце зашло, краљ се нашао пред колибом и покуцао уз речи: „Сестрице, пусти ме да уђем.“

Девојка отвори врата, но уместо брата угледа заносног младића с круном на глави. Она га пусти и исприча какве су све муке задесиле њу и брата. Док су тако разговарали, међу њима се роди љубав. Кад се срндаћ вратио, млади краљ их упита да му се придруже у његовом дворцу. Обоје су то радо прихватили и кренули с краљем. Потом посла по

злу маћеху и натера је да раскине чини, па братац поново постаде прекрасан младић. Напослетку је приређено и величанствено венчање сестрице и младог краља.

Отада су сви коначно могли да живе у срећи и благостању.

ГЛАВА ПТИЦА

Бајка контесе Д'Олноа

У давна времена, у далеком краљевству, била једна прелепа принцеза по имену Цвета. Цвета је имала грозну маћеху и још гору полусестру по имену Грдана. Девојчице се нису слагале јер је Грдана била љубоморна на Цветину лепоту, те ју је стално задиркивала. Једног дана на двор дође принц Заносни, који се на први поглед заљубио у Цвету. Цвету је принц одмах освојио, па је пожелела да се одмах уда за њега, али чим је маћеха то дознала, силно се разљутила: „Никада! Принц се мора оженити Грданом!“ Зато заповеди стражарима да заточе Цвету у највишу кулу у замку, да ни са ким не би могла ни да прозбори.

